

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 4Csp/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819201854
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vanda Mikulášová
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2022:5819201854.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, sudkyňou Mgr. Vandou Mikulášovou, v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava 37, zastúpený: GARAJ & Partners s.r.o., IČO: 35 951 125, so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, proti žalovaným: 1/ J. Q.Á., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, XXX XX V., 2/ I.B. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/X, XXX XX P., zastúpená: JUDr. Jana Bezáková, advokátka so sídlom Bakalárska 6, 971 01 Prievidza, o zaplatenie 21.031,44 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná 2/ je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.324,98 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 2,50% ročne od 10.09.2022 zo sumy 11.324,98 eur do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 10.09.2022 zo sumy 11.324,98 eur do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 14.474,40 eur z a s t a v u j e .

III. Žalobcovi sa p r i z n á v a náhrada trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou podanou súdu dňa 05.11.2019 žiadal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 21.031,44 eur spolu s nesplateným zmluvným úrokom vo výške 292,55 eur, zmluvným úrokom vo výške 2,50 eur ročne od 10.10.2019 z nesplatenej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia, nesplateným úrokom z omeškania vo výške 104,81 eur, úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 10.10.2019 z nesplatenej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia, nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur a zmluvnou pokutou vo výške 1.082,96 eur.

2. Žalobu odôvodnil tým, že uzavrel so žalovanými zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 307/307/2005, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 33.193,92 eur pri základnej úrokovej sadzbe 2,5% p.a. s lehotou splatnosti 30 rokov. Podľa článku IV. (Splácanie úveru) zmluvy o úvere: „Dlžník sa zaväzuje splatiť fondu celý úver so základnou úrokovou sadzbou vo výške 2,5% na účet v banke, ktorý fond ako veriteľ oznámi písomne dlžníkovi do 45 dní odo dňa uzavretia tejto zmluvy. Dlžník sa súčasne zaväzuje, že dlh, ktorý sa skladá z úveru a úroku bude splácať pravidelnými mesačnými splátkami, a to tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru.“ Podľa článku IV. (Splácanie úveru) bod 4.4. zmluvy o úvere: „Začiatok splácania sa určuje 3 mesiace po uzavretí tejto zmluvy. Plynutie času začína od 1. dňa nasledujúceho mesiaca po obojstrannom podpísaní zmluvy.“

3. Žalobca zaslal žalovaným Výzvu na úhradu zo dňa 22.07., v ktorej vyzval žalovaných, aby uhradili svoj dlh na omeškaných splátkach vo výške 809,92 eur. Aj napriek výzve na úhradu nedošlo zo strany žalovaných k úhrade vyššie uvedeného dlhu na omeškaných splátkach.

4. Žalovaní mali zlú platobnú disciplínu, mesačné splátky neuhradili pravidelne a v dohodnutej výške, v niektorom mesiaci uhradili časť splátky, čím sa dostali do omeškania so zvyšnou časťou splátky, následne neskôr uhradili vyššiu čiastku, ktorá sa započítala s niektorými dlžnými splátkami, s ktorými už žalovaní boli v omeškaní.

5. Žalovaní mali pri výške mesačnej splátky 131,18 eur uhradiť ročne sumu 1.574,16 eur.

6. Žalovaní boli k dátumu 02.09.2019 v omeškaní so 6 splátkami, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenia článku VIII. bod 8.4. zmluvy o úvere oprávňujúcej žalobcu k odstúpeniu od zmluvy o úvere.

7. Žalobca je toho názoru, že v predmetnom prípade nejde o čiastkové plnenie, pri ktorých sa splátky premičujú samostatne podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastala splatnosťou celého úveru.

8. Na podporu tohto tvrdenia dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Obo 54/2007 zo dňa 17.06.2008, ktorý sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, že pokiaľ bolo v úverovej zmluve dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejedná sa o čiastkové plnenie podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bola dohodnutá v splátkach, a preto za lehotu splatnosti považuje lehotu na splatenie celého úveru. V danom prípade premičacia doba začína plynúť po lehote splatnosti celého úveru. Dohoda o splácaní úveru v splátkach sa nedá považovať za právo na čiastkové plnenie.

9. Uviedol, že má za to, že vzťah založený medzi ním a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

10. Podľa článku VIII. bod 4 Zmluvy o úvere: „V prípade, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov je fond oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne, ak nebudú splnené podmienky uvedené vo výzve. Veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa, zriadením záložného práva v prospech tretích osôb, zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa a pod. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4. je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z celej dlžnej sumy, t. j. zo súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu a zostatok úroku v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi.“

11. Uvedené dojednanie predstavuje miernejšiu úpravu možnosti odstúpenia od úverovej zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka zo strany žalobcu, ktorý obsahuje osobitný spôsob odstúpenia od úverovej zmluvy, a to konkrétne: „Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.“

12. Žalobca odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 03.09.2019, čím sa celý dlh stal splatným. Odstúpenie bolo zasielané žalovanému 1/, ktorý zásielku prevzal dňa 09.09.2019 a žalovanej 2/, ktorá zásielku neprevzala v odbernej lehote s dátumom uloženia na pošte dňa 09.09.2019.

13. Vzhľadom k odstúpeniu zo dňa 03.09.2019 a k ustanoveniu čl. VIII. bod 4 Zmluvy o úvere, nárok žalobcu na vrátenie poskytnutého úveru zo Zmluvy o úvere vrátane príslušenstva voči žalovanému pozostáva z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur, nesplateného zmluvného úroku ku dňu 03.09.2019 (dátum odstúpenia) v zmysle ustanovenia článku IV. zmluvy o úvere vo výške 292,55 eur, nesplateného úroku z omeškania z nesplatených splátok splatných pred odstúpením vo výške 104,81 eur, zmluvnej pokuty vo výške 2.132,40 eur.

14. V súvislosti so zasielaním odstúpenia dal súdu do pozornosti, že výzva na úhradu bola žalovaným zasielaná skôr ako samotné odstúpenie, ktoré bolo žalovaným riadne doručené. To znamená, že

žalovaní sa pred zaslaním samotného odstúpenia mali možnosť dozvedieť o tom, že sú v omeškaní s úhradou pravidelných mesačných splátok vyplývajúcich z ustanovenia zmluvy o úvere.

15. Žalobca si dovoľuje uviesť, že napriek doručenému odstúpeniu nedošlo zo strany žalovaných k úhrade sumy 23.561,20 eur (celková suma uvedená v odstúpení).

16. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je lex specialis k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy, uplatňuje si okrem úroku z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ustanovenia článku IV. zmluvy o úvere.

17. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy.

18. Je nepochybné, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka po odstúpení od zmluvy požaduje vrátenie nielen dlžnej sumy, ale aj úrokov ako ceny poskytnutých peňazí. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, ktoré sú buď zmluvne dojednané, alebo zákonné (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka).

19. V opačnom prípade by sa veriteľ, využívajúc oprávnenie dané mu zákonom odstúpiť od zmluvy o úvere, ktoré je dôsledkom porušenia povinnosti dlžníka, dostal do horšieho postavenia, ako mal pred porušením povinnosti dlžníkom.

20. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33 Cdo 113/2008 z 09.02.2010: „Ustanovení § 506 ObchZ obsahuje speciální právní úpravu účinku odstoupení od smlouvy o úvěru, která se odlišuje od obecné úpravy uvedené v § 351 ObchZ. Odstoupením od smlouvy o úvěru podle § 506 ObchZ nezanikají všechna práva a povinnosti stran z této smlouvy. Zanikají pouze práva, které měl dlužník podle smlouvy vůči věřiteli, a jím odpovídající povinnosti věřitele. Povinnost dlužníka vrátit poskytnuté peněžní prostředky a zaplatit úroky odstoupením od smlouvy nezaniká a věřiteli tedy z tohto duvodu nemuže vzniknout nová pohledávka podle § 351 odst. 2 ObchZ. Odstoupením se mění pouze podmínky, za nichž je dlužník povinen uvedenou povinnost splnit; dlužník naďale není povinen splnit dluh ve lhůtách a za podmínek stanovených ve smlouvě, ale na požadání věřitele a v plném rozsahu (celou dlužnou částku s úroky). Povinnost dlužníka vrátit věřiteli dlužnou částku s úroky po odstoupení od smlouvy o úvěru podle § 506 ObchZ. tedy nepředstavuje nový závazek, ale závazek puvodní, který se odstoupením od smlouvy modifikoval ve své splatnosti; na požadání věřiteli se stáva splatnou celá pohledávka.“

21. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43Cob/239/2015. V odôvodnení citovaného rozsudku súd okrem iného uvádza: „Pri odstúpení veriteľa od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníka s vrátením splátok má veriteľ právo žiadať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere, a trvá, teda pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Ako na to poukázal aj žalobca v podanom odvolaní, opačným výkladom, teda, že po odstúpení veriteľa od zmluvy nemá tento právo na úroky z úveru z nesplatennej časti úveru by sa postavenie dlžníka porušením povinnosti z jeho strany fakticky zlepšilo, keby nebol povinný uhrádzať spolu s nesplateným zostatkom úveru aj úroky z úveru. Úroky z úveru predstavujú cenu, za ktorú veriteľ úver dlžníkovi poskytol, a pokiaľ dlžník tento úver nevráti, má veriteľ právo aj na úroky z úveru tak, ako to bolo dohodnuté. Toto právo vyplýva veriteľovi priamo zo zákona, z cit. úpravy § 506 Obchodného zákonníka, bez ohľadu na to, že v čl. VII. bod 6 úverovej zmluvy uzavretej v tomto prípade bolo výslovne dohodnuté, že odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplataenia celej pohľadávky.“

22. Taktiež poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo143/1998 v ktorom súd uvádza: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania . Keďže úroky z úveru sú súčasťou peňažného záväzku, s omeškaním s úhradou

týchto úrokov vzniká veriteľovi právo na úroky z omeškania (nejde teda o tzv. úroky z úrokov, teda nejde o úroky z omeškania z úrokov omeškania, čo prípustné nie je).“

23. V návrhu ďalej uviedol, že má nárok na zmluvnú pokutu vypočítanú nasledovne: (nesplatená istina + nesplatený zmluvný úrok) x 0,1 = suma zmluvnej pokuty (21.031,44 + 292,55) x 0,1 = 2.132,40 eur.

24. Podľa § 1 ods. 3 písm. p/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“): „Spotrebiteľským úverom nie sú: p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, alebo bezúročný úver, alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu, a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu.“

25. Ako príklad osobitného predpisu, na ktorý sa citované ustanovenie vzťahuje, sú uvedené napr. zákon č. 200/1997 Z.z. o študentskom pôžičkovom fonde v znení neskorších predpisov, zákon č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov, § 37e zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 492/2009 Z.z.

26. Zároveň uviedol, že zákon č. 607/2003 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov bol zrušený a nahradený zákonom č. 150/2013 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ŠFRB“).

27. Zákonodarca týmto negatívnym vymedzením subsumoval Zákon o ŠFRB do skupiny osobitných predpisov, na základe ktorých poskytované úvery nespádajú do kategórie „spotrebiteľský úver“, t.j. úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom.

28. Uvedené tvrdenie žalobcu podporuje aj ustanovenie § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch: „Na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú ustanovenia § 2, § 4 ods. 1 písm. a) až d), f) až n) a s), ods. 2 a ods. 7 a) až 13, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), f), g), i) až k), m) až r), u), v) a x), § 11 ods. 1, § 12, 19, 23 a 25a, pričom takíto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov a veriteľ plní povinnosti voči takýmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov; to neplatí, ak ide o úvery poskytované štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu.“

29. Zákonodarca predmetným ustanovením stanovil výnimku, že aj na úvery, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti zákona o spotrebiteľoch, t.j. ktoré nie sú spotrebiteľskými úvermi, sa vzťahujú niektoré ustanovenia tohto zákona; táto výnimka sa však nevzťahuje na zákon o ŠFRB, čiže úver poskytovaný štátnym fondom rozvoja bývania nie je spotrebiteľským a nevzťahujú sa na neho ani predmetné ustanovenia.

30. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.“

31. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka: „Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.“

32. Podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov: „Podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku.“

33. Podnikaním je podľa Obchodného zákonníka len taká činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ, a zároveň kumulatívne spĺňa všetky znaky, ktoré zákon požaduje, teda tie, ktoré sú taxatívne vymenované v odseku 1: samostatnosť, sústavnosť, uskutočnenie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku.

34. Samostatnosť pri výkone podnikateľskej činnosti podnikateľom je potrebné vykladať v tom zmysle, že podnikateľ sám rozhoduje o spôsobe a formách svojej podnikateľskej činnosti, ergo nie je podriadený inému subjektu.

35. V § 2 ods. 1 Zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom ŠFRB je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „MDVRR SR“).

36. V nadväznosti na uvedené je evidentné, že ŠFRB nekoná samostatne, nakoľko je spravovaný MDVRR SR, čo podčiarkuje aj ďalšie ustanovenie v § 20 ods. 1 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister.

37. Podľa § 1 ods. 2 a 3 Zákona o ŠFRB: „(2) Financovanie priorit štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky (ďalej len "vláda") pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu sa uskutočňuje prostredníctvom fondu. (3) Na účely tohto zákona je fond finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu.“

38. V nadväznosti na uvedené je potrebné poznamenať, že ŠFRB je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t. j. financovanie priorit štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu.

39. Za pojmový znak podnikania „za účelom dosiahnutia zisku“ možno považovať vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), t.j. vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Žalobca si dovoľuje zdôrazniť, že účelom činnosti ŠFRB nie je dosahovanie zisku.

40. Žalobca si takisto dovoľuje poukázať na ustanovenie § 4 ods. 1 Zákona o ŠFRB: „Prostriedky fondu možno použiť na a) štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, b) výdavky súvisiace s činnosťou fondu.“

41. V zmysle § 4 ods. 3 Zákona o ŠFRB: „Výdavky súvisiace s činnosťou fondu, okrem výdavkov za bankové služby a výdavkov za vykonanie finančných operácií podľa § 5 ods. 5, nesmú ročne presiahnuť 3% z ročných príjmov fondu podľa § 3 písm. a) až e) a h). Na odmeňovanie zamestnancov fondu sa vzťahuje osobitný predpis.“

42. Z uvedeného výkladu vyplýva, že činnosť, ktorú ŠFRB vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky.

43. Žalobca, ako právnická osoba zriadená Zákonom o ŠFRB, je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, t.j. Zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi Žalobcom a Žalovanými nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

44. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov: „Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: d) zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).“

45. Ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka vyjadruje spôsob úpravy obchodných záväzkových vzťahov, t.j. upravuje podmienky, po splnení ktorých sa obligatórne uplatní úprava Obchodného zákonníka v záväzkových vzťahoch. Ide o povahu, resp. podstatu samého vzťahu, a to bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkových vzťahov. V týchto prípadoch nie je rozhodujúci subjekt, ale objekt záväzkového vzťahu, t.j. dominantným znakom týchto vzťahov je obsahová stránka a nie vlastnosť subjektu - môže vzniknúť medzi osobami, ktoré nemajú povahu podnikateľských subjektov (nepodnikatelia).

46. Z dikcie tohto zákonného kogentného ustanovenia, ktoré má prednosť pred zmluvnou úpravou, vyplýva, že vymenované záväzkové vzťahy sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah. Zmluva o úvere je úverovou zmluvou uzatvorenou podľa § 497 Obchodného zákonníka, to znamená, že na ustanovenia Zmluvy o úvere sa vzťahujú právne normy Obchodného zákonníka.

47. Podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka: „Strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť s výnimkou ustanovení § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 301, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, § 324, 340a, 340b, 341, 365, 369 až 369d, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, § 655 ods. 1, § 655a, § 660 ods. 2 až 4, § 668 ods. 3, § 668a, 669, 669a, 672a, 675, 676 ods. 1 a 2, § 711, 720, 725, 729, 743 a 771c.“

48. Ustanovenia § 261 ods. 6 ako i ustanovenie § 263 Obchodného zákonníka pôsobia ako *ius cogens*, t.j. aplikáciu týchto zákonných ustanovení zmluvné strany v ich právnom vzťahu nemôžu vylúčiť. Vzhľadom na explicitnosť ust. § 261 ods. 6 v korelácii s ust. § 263 Obchodného zákonníka nemôžu zmluvné strany žiadnou interpretáciou eliminovať použitie všeobecných ustanovení o obchodných záväzkových vzťahoch v ich záväzkových vzťahoch. Takáto interpretácia by viedla k obchádzaniu zákona - Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vzťah predpisu *lex specialis*.

49. Na podporu uvedeného tvrdenia si Žalobca dovoľuje uviesť Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Cdo 120/2010 z 29.03.2012, ktorý skonštatoval, že Zmluva o úvere, ktorú uzatvoril Žalobca, je zmluvou o úvere v zmysle Obchodného zákonníka a vzťahujú sa na ňu ustanovenia tohto právneho predpisu: „Za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy, bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka) preto zo zákona reprezentujú doktrínálnu kategóriu tzv. „absolútnych obchodov“. Jej rozhodujúcim znakom je forma (typ) vzťahu, nie jeho subjekty; nevyžaduje sa, aby išlo výlučne o vzťahy medzi podnikateľmi. V právnom vzťahu vyplývajúcom zo zmluvy o úvere, ako aj v právnom vzťahu, ktorý vznikne zo zabezpečenia záväzku dlžníka v takomto vzťahu, sa jeho subjekty riadia Obchodným zákonníkom. Skutočnosť, že ide o absolútny obchod vylučuje dohodou strán o voľbe Obchodného zákonníka v zmysle § 262 ods. 1,2 Obchodného zákonníka (tzv. voľbu práva). Ide teda o kogentnú povahu citovaného právneho ustanovenia, ktorá spôsobuje, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka.“

50. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. mája 2000, sp.zn. 4 Obo 115/99). Možno preto uzavrieť, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci nemôžu ani dohodnúť, že ich vzťah sa bude spravovať iným zákonom (napr. Občianskym zákonníkom), lebo ustanovenie § 261 ods. 3, písm. d/ Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, t. j. ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho normatívneho (zaväzujúceho) účinku dohodou zmluvných strán.“

51. V zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“

52. Účinnosť prejavu vôle voči neprítomnej osobe nastáva od okamihu, keď jej dôjde. Podľa názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry je dispozície. Situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

53. Režim doručovania hmotnoprávných úkonov sa spravuje ustanovením § 45 ods. 1 OZ (tzv. teória dôjdenia) - pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon.

54. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

55. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom.

56. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah.

57. Uvedené argumenty Žalobcu potvrdzujú aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 8.6.2011, sp. zn. 26 Cdo 268/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 8.6.2011, sp. zn. 26 Cdo 4074/2009.

58. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 5 Cdo 129/2010 konštatuje: „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

59. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

60. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresát prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeníu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.

61. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

62. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zastáva právny názor, že ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženíu zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady v zmysle § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženíu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom.“

63. Najvyšší súd Českej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 26 Cdo 268/2011 konštatuje: „Právni teorie i soudní praxe takovou možností chápe nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, ale i ty případy, kdy doručením dopisu či telegramu, obsahujícího projev vôle, do bytu adresáta či do jeho poštovní schránky, popřípadě i vhozením oznámení do poštovní schránky

o uložení takové zásilky, nabyt adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit“

64. Na základě vyššie uvedených skutočností má žalobca za to, že účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ je potrebné chápať ako objektivnú možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom.

65. Žalobca si dovoľuje uviesť, že rozhodujúce je objektivne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil.

66. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

67. Žalobca si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že odstúpenie zasielané žalovanému II. bolo uložené na pošte dňa 09.09.2019. Od uvedeného okamihu sa zásielka dostala do sféry jeho dispozície a na základe vyššie uvedeného začal tento úkon žalobcu pôsobiť voči žalovanému II.

68. Podľa ustanovenia § 369 ods. 1 OBZ „ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia“.

69. Podľa ustanovenia § 369 ods. 2 OBZ „ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením“.

70. V súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka „ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013“, t.j. v danom prípade Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“).

71. Podľa § 3 Nariadenia v znení účinnom do 31.01.2013 „Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ďalej len „ECB“) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“

72. Žalovaní sa dostali do omeškania s úhradou celkovej sumy ku dňu 10.10.2019 (dátum prevzatia odstúpenia žalovaným po uplynutí lehoty 30 dní v zmysle ustanovenia článku VIII. bod 4. Zmluvy o úvere).

73. Základná úroková sadzba ECB k 10.10.2019 (prvý deň omeškania) je 0,00 % p. a. a zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje výšku úroku z omeškania, t. j. 8,00 % p. a.

74. V zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka: „Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.“

75. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú vo výške 569,27 eur: náklad za výzvu na úhradu /2019/ - v sume 73,50 eur, tarifa vo výške 51,45 eur, režijný paušál. v sume 9,80 eur, 20 % DPH v sume 12,25 eur, náklad za odstúpenie od zmluvy o úvere /2019/ - v sume 495,77 eur, tarifa vo výške 403,34 eur, režijný paušál v sume 9,80 eur, 20 % DPH v sume 82,63 eur.

76. Základom pre výpočet uvedených nákladov je v zmysle § 9 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Advokátska tarifa“) tarifná hodnota veci.

77. V zmysle uznesenia NS SR, sp. zn. 3M Cdo 17/2010: „Na účely určenia výšky odmeny advokáta za ním poskytnutú právnu službu je rozhodujúci moment vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby, teda nie moment, keď advokát začal poskytovať právne služby.“

78. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie: istiny vo výške 21.031,44 eur spolu s nesplateným zmluvným úrokom vo výške 292,55 eur, zmluvným úrokom vo výške 2,50 % p. a. od 10.10.2019 z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia, nesplateným úrokom z omeškania vo výške 104,81 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,00 % p. a. od 10.10.2019 z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia, nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur a zmluvnou pokutou vo výške 2.132,40 eur.

79. Okresný súd Námestovo vydal dňa 09.12.2019 pod č.k. 4Csp/64/2019 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný 1/ odpor.

80. Uznesením Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4Csp/64/2019 zo dňa 23.01.2020 bol platobný rozkaz zrušený z dôvodu podaného odporu.

81. Rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp, zn. 4Csp/64/2019 zo dňa 09.11.2021 súd rozhodol tak, že

I. Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 21.031,44 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 2,50% ročne od 01.06.2021 zo sumy 21.031,44 eur do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 10.10.2019 zo sumy 21.031,44 eur do 31.05.2021 s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 01.06.2021 zo sumy 21.031,44 eur do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur, v 10-tich po sebe nasledujúcich mesačných splátkach s tým, že prvú splátku je žalovaný 1/ povinný zaplatiť v lehote 15-tich dní od právoplatnosti rozsudku. Pri nesplatení čo i len jednej splátky sa stane splatný celý dlh.

II. Súd žalobu vo vzťahu k žalovanej 2/ zamietá.

III. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 655,90 eur zastavuje.

IV. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

82. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozsudku odvolanie.

83. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/13/2022 zo dňa 31.05.2022 bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým zamietol žalobu žalovanej 2/, ako aj v súvisiacom výroku IV., v časti o práve na náhradu trov konania voči žalovanej 2/ zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej časti ostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

84. Súd nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom sa oboznámil s listinnými dôkazmi a to s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/13/2022-233 zo dňa 31.05.2022 a s podaním žalovanej.

85. Zástupca žalobcu na pojednávaní poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline, predovšetkým na bod 21. odôvodnenia uznesenia, kde je uvedená skutočnosť, na ktorú poukazovali aj oni v odvolaní a to, že rozvod, resp. vyporiadanie BSM nemá vplyv na záväzkovo-právne vzťahy vo vzťahu k tretím osobám. Preto navrhol s prihliadnutím na čiastočné späťvzatie žaloby, aby súd zaviazal žalovanú v zmysle podanej žaloby.

86. Žalovaná 2/ a zástupkyňa žalovanej 2/ sa na pojednávanie nedostavili a svoju neúčast' ospravedlnili pracovnou vyťaženosťou.

87. Podľa § 11 ods. 6 zákona š. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania okresný úrad vyznačí overenie úplnosti náležitostí žiadosti podľa odseku 1 odtlačkom úradnej pečiatky a podpisom zamestnanca okresného úradu, ktorý overenie vykonal. Overenú žiadosť okresný úrad v lehote určenej na overenie zašle fondu.

88. Podľa § 12 ods. 2 zákona š. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania zmluva musí obsahovať najmä

- a) údaje o zmluvných stranách,
- b) účel, výšku, druh a čerpanie poskytnutej podpory,
- c) spôsob plnenia záväzkov zmluvných strán,
- d) zabezpečenie záväzkov,
- e) bezhotovostný spôsob úhrady z podpory,
- f) technické podmienky stavby a dĺžku času jej uskutočnenia,
- g) sankcie za porušenie zmluvných podmienok,
- h) spôsob kontroly plnenia zmluvných podmienok a dôsledky ich nedodržania,
- i) ak je žiadateľom osoba podľa § 7 písm. a), tak aj minimálny čas, v ktorom bude stavbu vlastníť a užívať on alebo osoby jemu blízke, 21a) alebo osoby oprávnené podľa osobitného predpisu, 21b)
- j) ak je žiadateľom podľa § 7 písm. b) obec, ktorá požiadala o podporu podľa § 10 ods. 2, tak aj minimálny čas, v ktorom bude obec stavbu vlastníť a dávať byty do nájmu obyvateľom obce.

89. Podľa § 497 Obchodného zákonníka Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

90. Podľa 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

91. Najvyšší súd SR v uznesení (sp. zn. 4Cdo/106/2018) uviedol, že „ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka“.

92. Súd prehodnotil svoje predchádzajúce tvrdenia riadiac sa intenciami nadriadeného súdu a dospel k záveru, že v danom prípade je žaloba dôvodná aj vo vzťahu k žalovanej 2/.

93. Žalobca uzavrel so žalovanými zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 307/307/2005, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 33.193,92 eur, pri základnej úrokovej sadzbe 2,5% p.a. s lehotou splatnosti 30 rokov. Medzi žalovanou 2/ a žalovaným 1/ došlo po rozvoде k vyporiadaniu BSM a to formou kúpnej zmluvy zo dňa 05.10.2019. Z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že rozvod manželstva a vyporiadanie BSM manželov nemá žiaden vplyv na záväzok žalovaných plniť si svoje povinnosti podľa zmluvy o podpore. Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ podpísali zmluvu o podpore ako dlžníci, pričom nepožiadali o zmenu úverovej zmluvy v zmysle nimi uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 06.10.2016. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že ak sa bývalí manželia dohodli na tom, že spoločný dlh prevezme len jeden z nich, takéto dojednanie je voči veriteľom neúčinné a tí sa môžu napriek tomu domáhať splnenia dlhu od ktoréhokoľvek z bývalých manželov, resp. od obidvoch.

94. Žalobca podaním zo dňa 12.09.2022 vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 14.474,40 eur späť.

95. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.

96. Podľa § 145 Civilného sporového poriadku

- (1) Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.
- (2) Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.
- (3) Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

97. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti potom súd uložil žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 11.324,98 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 2,50% ročne od 10.09.2022 zo sumy 11.324,98 eur do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 10.09.2022 zo sumy 11.324,98 eur do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

98. Vzhľadom na dispozičný úkon žalobcu, súd konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 14.474,40 eur zastavil.

99. Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

100. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

101. S poukazom na úspešnosť žalujúcej strany, súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je odvolanie prípustné.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania stanovených v § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
  - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
  - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
  - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
  - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
  - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
  - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
  - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.